

Η συμμορία των κοχυλιών

Λίλα Παντελίδου

Σχολή Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Αθήνα 2023

Η Λίλα Παντελίδου γεννήθηκε το 1993 στη Δράμα. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ελληνικής Φιλολογίας ΑΠΘ και της Ανώτερης Δραματικής Σχολής Ανδρέας Βουτσινάς.

Τηλέφωνο επικοινωνίας : 6981157792

Email: lila_drama@hotmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023) με εισηγητές τους κ.κ.

Ανθή Τσιρούκη, Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη

Το θεατρικό έργο *Η συμμορία των κοχυλιών* της Λίλας Παντελίδου διανέμεται ελεύθερα

στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons

BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

“Forget them, Wendy. Forget them all. Come with me where you'll never, never have to worry about grown up things again.”

— J.M. Barrie, Peter Pan

Περίληψη

Στις θάλασσες του Ομηρικού πελάγους κανένα παιδί δεν πνίγεται. Το νερό, έχει τη μαγική ιδιότητα να ξεβράζει τους νέους και τα παιδιά κάτω των δεκαοχτώ. Τα παιδιά που σώζονται ζουν στο ξεχασμένο νησί Λαβύρινθος, όπου συμβιώνουν και μεγαλώνουν, συνάπτοντας σχέσεις μεταξύ τους. Η Θάλασσα, ξέβρασε ένα μικρό κορίτσι σήμερα, που δε μιλά Ελληνικά. Η Πάλι και ο Μετά, οι δύο παλιότεροι κάτοικοι του νησιού, υιοθετούν τη μικρή και την ονομάζουν Μέρα. Η Μέρα μεγαλώνει χωρίς να μιλά πολύ. Μέσα σε μια μεγάλη γιορτή που στήνεται για χάρη της, η Μέρα προτείνει στα παιδιά μια ιδέα: “Τι θα γινότανε αν εξαφανίζαμε τα σύνορα;”

Πρόσωπα

Πάλι

Μετά

Μέρα

Γιατί

Που

Τώρα

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ακούγονται παιδικές φωνές. Η Πάλι, ξαπλώνει στην άμμο, προσπαθώντας να φτιάξει με τα χέρια της έναν αστερία. Ο Μετά, τρέχει πάνω της και την τρομάζει, φορώντας την καινούργια του κορώνα φτιαγμένη από κοχύλια.

Μετά: 'Ει, Πάλι. Κοίτα τι έφτιαξα! Πάμε να παίξουμε πόλεμο στην αμμουδιά!

(Γάει να σηκώσει την Πάλι από την άμμο και με μια χορευτική κίνηση σκοντάφτει τελικά πάνω της.)

Πάλι: Άουτς! Το πόδι μου. Αστακόβλακα! Με έλιωσες. *(Βλέπει την κορώνα)* Τι είναι αυτο που φοράς;

Μετά: Είναι η νέα μου κορώνα. Είμαι ο βασιλιάς των χαμένων κοχυλιών.

Πάλι: Μοιάζεις σαν νηστικό δελφίني του γιαλού, που έχασε το δρόμο του και από την πείνα του, έφαγε ένα ολόκληρο καλαμάρι και του σφήνωσε στο κεφάλι. Καλαμαροκεφάλια!! *(Γελάει)*

Μετά: Γιατί με κοροϊδεύεις; Εσύ είδες, που από την άμμο έχεις γίνει σαν γαρίδα μεθυσμένη που έφαγε μια τηγανίτα και της κάθισε στο λαιμό και... και... *(Κολλάει)*

Πάλι: Αστο. Στον αγώνα Λόγου δεν με φτάνει κανείς.

Μετά: Είσαι πολυλογού!

Πάλι: Είμαι έξυπνη.

Μετά: Είσαι έξυπνολογού.

(Του πέφτει η κορώνα από το κεφάλι, η Πάλι ξεσπά σε γέλια και ο Μετά μαζεύει τα κοχύλια που ξεκολλησαν)

Πάλι: Αστα κάτω τι τα μαζεύεις; Μπορεί να ανθίσουν και να φύτρωσει κανένα τεράστιο κοχύλι.

Μετά: Πολύ θα το ήθελα ένα τεράστιο κοχύλι! Να σε κάνει μια χαψιά, να σε καταπιεί, μήπως και σταματήσεις να μιλάς.

Πάλι: Τα κοχύλια δεν τρώνε ανθρώπους, αστακοβλακα! Μόνο τα σκυλόψαρα.

Μετά: Οι άνθρωποι τρώνε ανθρώπους ;

Πάλι: Δε ξέρω. Ίσως αν πεινάνε πολύ. Γιατι ρωτάς;

Μετά: Σκέφτομαι να σε φάω καμιά μέρα για πρωινό.

(Αρχίζει να την κυνηγάει για πλάκα, η Πάλι τρέχει φοβισμένη προς τη θάλασσα. Ο Μετά, κρατά ένα κοχύλι σαν όπλο και την απειλεί.)

Μετά: Πέσε κάτω γρήγορα. Σήκωσε τα χέρια σου! *(Τα σηκώνει)* Ωραία. Τώρα κατέβασε τα. *(Τα κατεβάζει)* Τώρα σηκωσε το δεξί σου πόδι. Τώρα το αριστερό. Τώρα κούνα το αριστερό σου μάτι. Τώρα το αριστερό ρουθούνι. Κούνα το. Μπράβο. Τώρα χαιρέτα με, με το πίσω μέρος του χεριού σου. Τώρα γαργάλησε την πατούσα σου!

(Η Πάλι, πέφτει κάτω από τα γέλια του γαργαλητού. Ο Μετά, την πλησιάζει και την γαργαλάει ακόμα περισσότερο. Ένα τεράστιο "πλατς" ακούγεται λίγα μέτρα παρακάτω. Τα παιδιά φοβισμένα διακρίνουν μια μαύρη σκιά που ξέβρασε η θάλασσα.)

Πάλι: Τι είναι αυτό το μαυρο πράμα;

Μετά: Ουάου! Δεν έχω δει ποτέ μεγαλύτερο ψάρι. Πάμε να το δούμε από κοντά, έλα.

Πάλι: Όχι, όχι φοβάμαι. Και αν δεν είναι ψάρι; Δε θέλω να πάω.

Μετά: Ε, το πολύ πολύ να είναι γαρίδα. Η Μαρίδα ή μερίδα. Έλα μη φοβάσαι πάμε να δούμε!

(Την τραβά με το ζόρι. Φτάνουν στη μαύρη σκιά. Την κοιτούν με προσοχή)

Μετά: Ουάουου! Πάντως για ψάρι, φαίνεται πως το έτρωγε όλο του το φαγητό. Δες εδώ χεράκι. Αφράτο. *(Το πιάνει.)*

Πάλι: Άστο κάτω. Μπορεί να σε φάει. Δε βλέπεις; Δεν είναι ψάρι. Αφού έχει πόδια.

Μετά: Ε, ψάρι με πόδια!

Πάλι: Μα έχει και χέρια.

Μετά: Ε, ψάρι με πόδια και χέρια.

Πάλι: Αχ! πόσο αστακόβλακας είσαι; Δε βλέπεις ότι έχει κεφάλι; Και αυτιά και μάτια. Δε βλέπεις ότι... μας μοιάζει;

Μικρή παύση την κοίτα με προσοχή.

Μετά: Σε εμένα δεν μοιάζει. Είναι μαύρο και μαλλιαρό. Σε σένα, τροφαντή νυφίτσα μοιάζει περισσότερο. Δες, έχετε ίδια μαλλιά. *(Τραβάει τα μαλλιά της Πάλι)*

Πάλι: Έι! Σταμάτα με πονάς. Κάνε ησυχία δε βλέπεις ότι κοιμάται;

Μετά: Ε, ζύπνα την.

Πάλι: Γιατί εγώ; Εσύ ζύπνα την. Έλα δωστής ένα φιλι.

Μετά: Όχι, όχι, άσε με δε θέλω!

Πάλι: Έλα μη ντρέπεσαι, φίλα την στο μάγουλο. Έτσι ζυπνάμε ο ένας τον άλλο εδώ.

Μετά: Εμένα, εσύ με ζυπνάς με μια βρώμερη πορδ...

Η Πάλι του κλείνει απότομα το στόμα. Εκείνος σκοντάφτει και πέφτει πάνω στο κορίτσι. Το κορίτσι τρομαγμένο ζυπνά.

Πάλι: Να το! Ξύπνησε.

Μετά : Άκουσε για τις πορδές σου και τρώμαζε και αυτή!

Πάλι: Πάψε. Κοίτα την. Είναι όμορφη. Με χρυσαφένια ματιά και μαλλιά πυγολαμπίδες.

Μετά: Είναι μαύρη.

Πάλι: Και εσύ γίνεσαι κόκκινος από τον ήλιο. Έχεις δει τη φάτσα σου; Σαν αστακός με πυρετό είσαι. Σταματα να κοροϊδεύεις.

Μετά: Δεν κοροϊδεύω. Απλά προσπαθώ να καταλάβω. Γιατί δε μιλάει;

Πάλι : Γιατί ντρέπεται αστακόβλακα. Εεεε! φιλενάδα έλα. Σήκω. Έλα κοντά μας. Μη φοβάσαι. Είμαστε όλοι κοχυλια εδώ και κάνουμε παρέα. Καλώς ήρθες!

Μετά: Δεν την βλέπω πολύ πρόθυμη. Μήπως δεν καταλαβαίνει; Είναι κουφή;
ΕΛΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΑ ΤΩΝ ΚΟΧΥΛΙΩΝ! ΕΛΑ!!! (Φωνάζει)

Πάλι: Πάψε, με ξεκουφάνες. Ίσως δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα μας. Λογικό. Είναι καινούρια στο νησί. Κάτι άλλο χρειαζόμαστε, κάτι άλλο για να τη φέρουμε κοντά μας. Αλλά τι ;

Μετα: Μήπως να πάω να τη φιλήσω τελικά;

Πάλι: Α, σου αρέσει τώρα!

Μετά: Καθόλου!!!! Μήπως είπα.

Πάλι: Το βρήκα. Το τραγούδι των χαμένων κοχυλιών! Αυτό θα την κάνει να νιώσει άνετα και να γίνει φίλη μας. Σήκω, θα τραγουδήσουμε.

Μετά: Δε μπορώ. Πονάνε τα λαιμά μου. Κολυμπήσα στα κρύα χθες.

Πάλι: Θα χορέψεις και θα πεις και ένα τραγούδι. Μπρος ξεινιά.

Μετά: Εσύ πρώτη. Εγώ ντρέπομαι.

Η Πάλι δυσανασχετεί. Καθαρίζει τη φωνή της και ξεκινά να τραγουδά το τραγούδι των χαμένων κοχυλιών. Ο Μετά, μπαίνει και αυτός στο τραγούδι. Το κορίτσι αργά αργά τους πλησιάζει και αρχίζει να χορεύει μαζί τους. Τα παιδιά γίνονται μια παρέα.

Όλοι στο νησί της γης,

Κοχύλια μιας άλλης εποχής.

Χαθήκαμε στα γαλανά νερά,

Ήταν μέρα ή νύχτα;

Δε θυμάμαι πια...

Όλοι στο νησί της γης,

Παιδιά μιας άλλης εποχής.

Πιάσε το χέρι μου και άσε τ' αστέρι μου,

Απαλά στο μάγουλο σου να καθίσει.

Πιάσε το χέρι μου,

Γίνε το ταίρι μου και συντροφιά μαζί.

Στο τέλος του τραγουδιού, τα παιδιά αγκαλιάζονται σφιχτά .

Πάλι: Είδες; Τραγούδι ήθελε για να ξεθαρευει.

Μετά: Τη φωνή μου ήθελε να ακουσει. Τελικά είμαι πολύ καλός τραγουδιστής.

Πάλι: Τραγουδάς σαν μεθυσμένη φώκια! *(Κάνει έναν αστείο ήχο)* Λοιπόν θα την υιοθετήσουμε.

Μετά: Θα την; Τι ;

Πάλι : Θα την πάρουμε για κόρη μας; Δε θυμάσαι το παιχνίδι που παίζουμε την οικογένεια; Ε, από σήμερα θα είναι η κόρη μας.

Μετά: Μα στάσου, εγώ δε θέλω παιδί. Και κυρίως δε θέλω εσένα για γυναίκα μου.

Πάλι: Στα ψέματα θα το κάνουμε. Αφού έτσι και αλλιώς, εμένα άντρας μου, θα γίνει ο μεγάλος Ήλιος.

Μετά: Και μένα γυναίκα μου, η μικρή Σελήνη .

Πάλι: Σιγά να μη σε πάρει η Σελήνη, τέτοιος αστακόβλακας που είσαι! Λοιπόν. *(Πιάνει το χέρι του κοριτσιού)* Από σήμερα, είσαι μέλος της οικογένειας των χαμένων κοχυλιών. Όνομα.

Μετά: Όνομα;

Πάλι: Πρέπει να της δώσουμε ένα όνομα.

Μετά: Χμμ. Πετρίτσα; Πετραδίτσα; Βοτσαλούλα;

Πάλι: Μέρα! Θα την ονομάσουμε Μέρα.

Μετά: Σιγά να μη την πούμε και μεσημέρι!

Πάλι: Θα την ονομάσουμε Μέρα, για να θυμόμαστε για πάντα την ημέρα που ηρθε στον κόσμο η κόρη μας.

Μέτα : Η ψεύτικη μας κόρη!

Πάλι: Η Μέρα μας.

Τα παιδιά τρέχουν γύρω από την μικρή Μέρα τραγουδώντας δυνατά το όνομα της. Η Μέρα σηκώνεται και τρέχει μαζί τους. Τα φώτα σβήνουν αργά. Μόνο γέλια ακούγονται.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Στην παραλία του νησιού, έχει στηθεί μία μικρή αυτοσχέδια γιορτή. Τα παιδιά φορούν στεφάνια από κοχύλια στα κεφάλια. Κρατούν αστερίες στα χέρια και ηλιοτρόπια. Μια φωτιά σιγοκαίει στη μέση και αντί για καπνό βγάζει ένα λαμπερό φως που φτάνει μέχρι τον ουρανό. Η ατμόσφαιρα μυρίζει τσουρέκι. Τα υπόλοιπα παιδιά ο Τώρα, Η Γιατί και ο Που γνωρίζουν τη μικρή Μέρα.

Τώρα: Μοιάζει με καραβίδα. Είναι μικροσκοπική και τα μαλλιά της είναι σα μεταξωτές δαγκάνες. *(Παρατηρεί τη μικρή Μέρα)*

Που: Εμένα μου θυμίζει αλογάκι της Παναγίτσας. Είμαι σίγουρος πως τα βράδια τρώει τις κακαδίνες της. *(Γέλια)*

Γιατί: Σταματήστε επιτέλους. Ωραιος τρόπος να καλοσωρίσετε τη φίλη μας.

Πάλι: Καλά σας λέει. Αστακόβλακες! Έλα Γιατί, έλα να της χτενίσουμε τα μαλλιά και να της βάλουμε στεφανάκι.

Που: ΠΩΩΩ. Βαρετό.

Τωρά: Πάντα το ίδιο κάνουν τα κορίτσια. Είναι βαρεμένες πεσκανδρίτσες . Έχω μια ιδέα! Πάμε να αρμεξουμε γάλα από το κουνάβι και να τους το φέρουμε να το πιούνε. Από τη βρώμα θα πέσουν κάτω.

Που: Τέλεια ιδέα. Το πιο βρωμερό ποτό του κόσμου. Τώρα θα δούνε αυτές οι καραμελοσουπιές τι θα πάθουν.

Φεύγουν τρέχοντας.

Η Γιατί και η Πάλι χτενίζουν τα μαλλιά της Μέρας και της βάζουν στεφάνι με κοχύλια.

Γιατί: Η πριγκίπισσα του βυθού. Έτοιμη.

Πάλι: Τώρα φιλενάδα είσαι μία από εμάς.

Γιατί: Τώρα θα μπορούμε να παίζουμε περισσότερα παιχνίδια. Πριν ήμασταν μόνο δύο κορίτσια, ενώ τώρα θα έχουμε πολλά να κάνουμε!

Πάλι: Έλα να σου βάψω τα νύχια με χυμό βατόμουρο. Είναι πολύ νόστιμο και αν βαριέσαι το τρως. *(Γλύφει τα δάχτυλα της)*

Γιατί : Θα σου φτιάξουμε στολή από αράχνες και θα κολυμπάμε μαζί στη θάλασσα σαν σωστές πεσκανδρίτσες.

Πάλι: Στολή από αράχνη ναι!!! Είναι τέλεια. Δεν μου αρέσει πολύ το χρώμα της, αλλά δε σε τιμπάνε κουνούπια και είναι και αδιάβροχη.

Γιατί: Θα κάνουμε ιππασία με τις φώκιες και θα λιαζόμαστε στην αμμουδιά παρέα με τα τζιτζίγια.

Πάλι: Είναι λίγο σπαστικά τα τζιτζίγια. Κάνουν πολύ θόρυβο αλλά μπορείς να τα βάλεις να σου παίξουν τραγούδι. *ZZZZ ZZZZ ZIZIZIZIZI ZZZZ (Κάνει τον ήχο του τζιτζικιού σαν ραπ μουσική)* Εμπρός κορίτσια, πάμε να τα βρούμε, να τα βάλουμε να μας κάνουν συναυλία.

Γιατί: Όχι, όχι τώρα θα παίζουμε Μακαντέμα.

Πάλι: Πάλι αυτό;

Γιατί: Έλα θα έχει πλάκα.

Πάλι: Καλά.

Η Γιατί και η Πάλι ξεκινούν το χορευτικό Μακαντέμα και τραγουδούν.

Μακιαντέμα Μακιαντέμα τι σημαίνει Μακιαντέμα;

Όλοι στο ρυθμό μαζί , χέρια πόδια παν μαζί.

Το κεφάλι σαν κουνάς, ηλιοτρόπια σκορπάς,

Και στου φεγγαριού την ώρα, χοροπήδα, πέσε τώρα!

Μακιαντέμα μακιαντέμα ειν' μια λέξη φοβερή,

Πες μας τώρα, ήρθε η ώρα τι σου έρχεται να πεις;

Πες μας τώρα, ήρθε η ώρα και ποτέ μη φοβηθείς.

Τα κορίτσια σταματούν το χορευτικό και λένε το πρώτο πράγμα που τους έρχεται στο μυαλό.

Γιατί: Τηγάνι από βότσαλο και ουρά στρουθοκάμηλο με πράσινο λαρύγγι.

Πάλι: ΕΕΕΕ... Κεράσι πετροκέρασο και πετροκερασάκι!

Γιατί: Ιπτάμενο ροζ σιαθαράκι.

Πάλι: ΕΕΕ... Δε ξέρω. Κόλλησα. Δεν μου έρχεται κάτι.

Γιατί: Έλα Μέρα, σειρά σου να συνεχίσεις το παιχνίδι. Πες μας το πρώτο πράγμα που σου έρχεται στο νου. Μίλα.

Πάλι: Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορεί να μιλήσει. Πιστεύω ότι κάποιο δελφίνι, της κατάπτε τη γλώσσα και έχει πάθει διάστρεμμα λαρυγγιού.

Γιατί: Μπα. Εγώ νομίζω ότι κατάπτε λίγο παραπάνω κύμα. Ίσως να πονάνε τα ούλα της από την αλμύρα της θάλασσας. Εγώ είχα βγάλει πληγή μια φορά στο τέρμα πίσω δόντι μου, να κοιτά. *(Ανοίγει το στόμα και δείχνει τα δόντια)*

Πάλι: ΟΥΛΟΥ! Τι χαυλιόδοντας είναι αυτός. Εσύ κατάπιες ξιφία και σου κόλλησε η μύτη του στο δόντι .

Η μικρή Μέρα σηκώνει το χέρι και λέει "MAMA"

Γιατί: Τι είπε;

Πάλι: Μιλάει; Δηλαδή δεν της κατάπτε το δελφίνι το σιουλαρίκι που είχε για στόμα;

Γιατί: Μέρα. Τι είπες; Μαμά; Είπες μαμά;

Πάλι: Μα- μα ; Μητέρα, Μανούλα , Μιμίκα. Μανουλίτσα όμορφη μικρή μου φρυγανίτσα.

Γιατί: Σταμάτα. Μίλα Μέρα. Πες μας μη ντρέπεσαι.

Μέρα: Μαμ-α

Πάλι: Καλέ μαμ μαμ λέει. Πεινάει. Τι θες να σου φτιάξω; Μακαρόνια από φύκια και σάλτσα πεπόνι; Γλυκό βοτσαλάκι με καραμελωμένα γαριδάκια;

Γιατί: Σταμάτα Πάλι. Μαμά λέει. Θέλει τη μαμά της.

Πάλι: Ναι αλλά εδώ κανείς δεν έχει μαμά. Όλοι είμαστε μαμά και μπαμπάς ολονών.

Γιατί: Ναι αλλά αυτή θέλει την άλλη μαμά. Την κανονική.

Πάλι: Μα δεν υπάρχει τέτοια μαμά κανονική. Εμείς έχουμε για μαμά τη θάλασσα και για μπαμπά τον αέρα.

Γιατί: Της λείπει το σπίτι της.

Πάλι: Τότε είναι φοβιτσιάρα. Δεν τη θέλω για φίλη μου. Εμείς είμαστε χαρούμενοι εδώ! Δεν κλαψουρίζουμε και δε παραπονιόμαστε ποτέ.

Γιατί: Θυμάσαι πως έκανες την πρώτη μέρα που σε βρήγαμε εδώ;

Πάλι: Όχι που να θυμάμαι. Έχουν περάσει πολλές αιώνιες μέρες. Άσε που είχα πει και πολύ κώμα.

Γιατί: Εκλαιγες. Έτρεμες από το κρύο. Ζητούσες τη μαμά σου.

Πάλι: Ήμουν ένα μικρό κοχυλάκι δηλαδή;

Γιατί: Ηθελες να σε πάρω αγκαλιά και να σου πω μια προσευχή για να κοιμηθείς.

Πάλι: ΠΩΩΩΩΩ ! Φαντάζομαι πως έκανα. Είμαι τόσο άσχημη όταν κλαίω. Σα χταπόδι χωρίς ποδι.

Γιατί: Σε πήρα αγκαλιά. Να, έτσι *(Παίρνει αγκαλιά τη Μέρα)* Και σου χάιδεφα τα μαλλιά. Ύστερα σου ψιθύρισα κάτι στο αυτί και αποκοιμήθηκες.

Πάλι: Μάλλον νύσταξα πολύ. Όταν πεινάω και νυστάζω είμαι ικανή να κοιμηθώ μέχρι και στο βυθό της θάλασσας με ανοιχτή μύτη.

Η Γιατί, χαϊδεύει τα μαλλιά της Μέρας και τις ψιθυρίζει στο αυτί

Γιατί: Μητέρα φως του ουρανού, έχει γαμπρό τον ήλιο,

Κόρη της μια αλεπού και ένα φρουρό για σκύλο.

Πάντα θα σε αγαπώ πάντα θα σε προσέχω,

Κλείσε τα μάτια σου μικρή, όνειρα γλυκά σου στέλνω.

Μπαίνουν τα αγόρια τρέχοντας.

Τώρα: Κορίτσιαααα, Ελάτεεεεεε! Λαχταριστό ποτό αχλαδιάς.

Γιατί: Δεν είναι τώρα ώρα για τέτοια Τώρα.

Τώρα : Μα γιατί βρε Γιατί; Είναι πεντανόστιμο.

Πάλι: Δε θέλουμε.

Τώρα: Αντε πάλι βρε Πάλι. Δεν τρως τίποτα από αυτά που σου φέρνω.

Που: Αστην. Κάνει δίαιτα. Δε βλέπεις που έχει γίνει σα φουσκωτή μπριζόλα του γυαλού.

Πάλι: Τι λες αστακόβλακα. Μπριζόλα είσαι και φαίνεσαι.

Γιατί: Σταματήστε να μιλάτε άσχημα ο ένας στον άλλο!

Τα παιδιά μαλώνουν και πιάνονται στα χέρια. Το ποτό με γάλα ασβού πέφτει κάτω και σκορπίζεται στα πόδια τους. Τα παιδιά βήχουν από τη βρωμερή μυρωδιά και μαλώνουν ακόμα περισσότερο. Η μικρή Μέρα τους κοιτά και γελά.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Έχει νυχτώσει πια και τα παιδιά εξαντλημένα από το παιχνίδι ξαπλώνουν στην αμμουδιά. Κάνουν ένα κύκλο με τα σώματα τους και στη μέση βάζουν τη μικρή Μέρα. Όλα μαζί κοιτούν τα άστρα.

Πάλι: Κάποτε πίστευα ότι είμαστε και μείς τέτοια. (Δείχνει τα αστέρια)

Γιατί: Εννοείς φωτεινές βουλίτσες;

Τώρα: Δεν είναι βουλίτσες. Κίτρινα κάστανα είναι!

Που: Εγώ πιστεύω ότι είναι τα σκουλαρίκια του ήλιου. Τα φοράει το πρωί και το βράδυ πριν κοιμηθεί τα βγάζει.

Μετά: Εγώ νομίζω ότι είστε όλοι πολύ καρπουζοκέφαλοι. Κουτσομπόλικα πουλιά είναι, που μας παρακολουθούν!

Που: Εννοείς ακούνε τι λέμε;

Μετά: Φυσικά. Γι' αυτό βγαίνουν το βράδυ, για να μας παρακολουθούν στον ύπνο μας. Αλλά εμείς δεν είμαστε κουτοί, κοιμόμαστε και δεν βγάζουμε κιχ.

Γιατί: Εσύ ρουχαλίζεις σαν βραχνιασμένος ιπποπόταμος. Χρρρρ Βρρρ (Κάνει ήχο)

Πάλι: Ίσως μετά από δω να πηγαίνουμε εκεί πάνω.

Γιατί: Εννοείς σε αυτό το μαύρο πέπλο;

Τώρα: Γίνεται γαλάζιο το πρωί. Και γκρι όταν βρέχει. Όταν κλαίει δηλαδή ο ήλιος.

Μετά: Αυτό το πέπλο, δε βαριέται να αλλάζει δύο φορές τη μέρα ρούχα; Εγώ αυτά τα φορώ 13437,5 εβδομάδες και μοσχοβολάνε. Να, μύρισε.

Πάλι: ΠΦΦΦ! Βρωμάει σαν ψόφιο ψάρι.

Μετά: Ε, όχι και ψάρι! Μοσχοβολά χέλι και φύκι.

Γιατί: Κι αν οι βουλίτσες είναι παιδιά σαν εμάς;

Μετά: Ε;

Που: Αποκλείεται. Είναι πολύ αδύνατα. Δεν τρώνε ούτε μισή φέτα καρπούζι. Σαν κουκούτσια είναι.

Μετά: Τώρα που το λες... Μήπως ο ήλιος έφαγε καρπούζι και έφτυσε τα κουκούτσια που επειδή κόλλησαν στο σάλιο του βγήκαν κίτρινα; Ναι, αυτό είναι! Είναι κουκούτσια από φαγωμένο καρπούζι του ήλιου.

Πάλι: Μπορεί μια μέρα να κοιτάζαν τον ήλιο κατάματα, μπορεί τα μάτια τους να κάηκαν και να τα έκλεισαν και μπορεί ο ήλιος να θύμωσε, γιατί θεώρησε ότι τον κοροϊδεούν. Και τότε...

Όλοι: Ναι....

Πάλι: Τότε, τα πήρε πάνω στο μαύρο πέπλο, τα κόλλησε σαν πινέζες και τα έβαλε να κρατάνε τα μάτια τους ανοιχτά για να φωτίζουν το δρόμο μας.

Μετά: Θα πρέπει να πονάνε πολύ τα καημένα. Θλιμμένοι γκαβούλιακες.

Γιατί: Ευτυχώς την ημέρα, όταν το πέπλο γίνεται γαλάζιο, κλείνουν τα μάτια τους και ξεκουράζονται.

Πάλι: Εμπρός σηκωθείτε όλοι.

Τώρα: Τι έγινε πάλι. Νυστάζω. Θέλω να κοιμηθώ.

Πάλι: Όχι ακόμα. Τώρα θα χαιρετήσουμε τους φίλους μας στο πέπλο.

Τώρα: Πωωω. Με το ζόρι να τους κάνουμε όλους φίλους!

Πάλι: Θα τους δώσουμε κουράγιο. Δεν πρέπει να πιστέψουν ότι είναι μόνα τους στη δοκιμασία του ήλιου.

Τώρα: Πωωω! Μήπως να τους στείλουμε και καμιά χιονονιφάδα να τους δώσει φιλάκι.

Γιατί: Τώρα! Σταμάτα τώρα αμέσως! Είναι φίλοι μας και μας χρειάζονται. Όπως και μείς τα χρειαστήκαμε τη μέρα του χαμένου χταποδιού και κείνα πρόθυμα μας βοήθησαν.

Τώρα: Δε θέλω να το θυμάμαι αυτό. Είχε γεμίσει όλη η αμμουδιά χταπόδια που χάθηκαν στα στενά της θάλασσας, και αντί να κολυμπάνε στο βυθό, σιορπίστηκαν σε όλη την παραλία. Περπατούσες στην άμμο και κολλούσε σα χλαπάτσα στην πατούσα σου το χταποδάκι. Παραλίγο να σπάσω το πόδι μου από τις γλίστρες. Ευτυχώς, οι κίτρινες κουκίδες, φώτισαν τη θάλασσα και τα χταπόδια βρήκαν ξανά το δρόμο τους.

Τα παιδιά σηκώνονται όρθια και χαιρετούν τα αστέρια, στέλνουν ευχές και τραγουδούν.

|
Μόνος, μόνος, μόνος, μόνος/

Κανείς μόνος στο νησί του κοχυλιού.

Μόνος, μόνος, μόνος, μόνος/

Δεν είσαι μόνος κι εγώ είμαι από αλλού.

Εσύ ψηλά, εγώ εδώ μα τίποτα δε μας χωρίζει.

Εσύ ψηλά, εγώ εδώ η ίδια μοίρα όλους μας ορίζει.

Σπίτι δεν έχω, καμινάδα που να καπνίζει,

Συ δεν έχεις μια αυλή, στέγη όταν χιονίζει.

Δεν πρέπει τίποτα εδώ να μας φοβίζει,

Γιατί η καρδιά μου όταν σε χαιρετά τη γη όλη φωτίζει.

Ο Που φεύγει από τον κύκλο ξαπλώνει στην άμμο και κλαίει. Η μικρή Μέρα του κρατά το χέρι.

Πάλι: Τι έπαθες Που; Γιατί τρέχουν τα μάτια σου;

Γιατί: Μικρές θάλασσες χύνονται στο πρόσωπο σου. Για να δω (Δοκιμάζει ένα δάκρυ) Ω! Είναι αλμυρό. Είναι πράγματι κύμα. Παιδιάααα ελατε να δείτε από τα μάτια του Που γεννήθηκε μια θάλασσα.

Που: Αφήστε με ήσυχο.

Τώρα: Μα τι έπαθες; Φαίνεσαι λυπημένος.

Μετά: Μίλα σε μας, εμείς είμαστε όλα κοχύλια, θα σε καταλάβουμε.

Μέρα: Μα-μα

Τώρα: Τι λέει αυτή η μικρή δελφινίτσα;

Γιατί: Μαμ; Πάλι να φάει θέλει; Μα τι θα την κάνουμε; Ένας ολόκληρος ωκεανός στραγάλια δε φτάνουν για να τη χορτάσουν.

Πάλι: Που... άκουσε με. (Τον πλησιάζει) Μήπως φοβάσαι κάτι;

Που: Κουνάει καταφατικά το κεφάλι.

Γιατί: Τι είναι, πες μας!

Που: Να... Κάποιες φορές, όταν το μαύρο πέπλο σιοτεινιάζει και χύνονται δάκρυα βροχής από ψηλά, βγαίνουν κάτι περιεργές λάμψεις που σκίζουν τον αέρα. Είναι σα φωτεινές γραμμές που αναβοσβήνουν και κάνουν ένα πολύ τρομακτικό θόρυβο.

Μετά: Οι κεραυνοί! Λες για τους κεραυνούς;

Που: Δεν ξέρω πως τους λένε.

Πάλι: Εσύ πως ξέρεις ότι τους λένε κεραυνούς;

Μετά: Άκουσα μια γοργόνα στη σπηλιά να τους λέει έτσι.

Γιατί: Εντάξει Που, μη φοβάσαι, ένας θόρυβος είναι μόνο.

Τώρα: Δεν είναι δα και καμιά γιγάντια καραβίδα που θα σε κατασπαράξει.

Που: Όχι αλλά, αυτός ο ήχος, μου θυμίζει εκείνο τον τρομακτικό θόρυβο που έβγαζαν εκείνα τα ιπτάμενα πλάσματα που πετούσαν πάνω από τη γη και έριχναν μαύρα μπαλόνια που έσκαγαν στο χώμα.

Τώρα: Εννοείς το Μπαμ μπουμ;

Που: Ναι. Το Μπαμ μπουμ των μεγάλων, που μας κυνηγούσαν και εμείς κρυβόμασταν στα υπόγεια για να σωθούμε.

Πάλι: Υπήρχαν και άλλα Μπαμ μπουμ που βγαίνανε στους δρόμους. Κρύβονταν σε στενά και μόλις σε έβλεπαν σου ρίχνανε στην πλάτη. Κάποιοι

μεγάλοι, φορούσαν Μπαμ μπουμ πάνω τους. Ήταν σα σακίδια. Πετούσαν φωτιές και μικρές μαύρες βούλες που αν σκάσουν στο σώμα σου, σου ανοίγουν μεγάλες κόκκινες βούλες.

Γιατί: Πονούσε. Έτσουζε ή πονούσε; Δε ξέρω. Πάντως όποιος έτρωγε Μπαμ μπουμ έπεφτε κάτω στο πάτωμα και χύνονταν αλμυρές θάλασσες από τα μάτια του. Έκλαιγε...

Μέρα: Πόλεμ...

Που: Σσσςς. *(Της κλείνει το στόμα)*

Ο Που πετάγεται όρθιος. Κοιτά τα παιδιά στα μάτια. Κάνουν όλα μαζί μια μεγάλη αγκαλιά.

Μικρή Σιωπή. Ένα αστέρι πέφτει από τον ουρανό

Γιατί: Το είδατε αυτό;

Τώρα: Ένας φίλος μας έκανε βουτιά στη θάλασσα. Έρχεται να μας βρει. Πάμε, πάμε να τον φέρουμε.

Μπαίνει στη θάλασσα

Τώρα: Εκεί έπεσε. Πίσω από το βράχο. Στη ρηχή σπηλιά. Ελάτε πάμε.

Πάλι: Ελατε πίσω. Είναι αργά η θάλασσα είναι σκοτεινή φοβάμαι!

Γιατί: Δεν γίνεται πάλι. Ένας φίλος μας ήθε επισκεψη δε γίνεται να τον αφήσουμε έτσι. Εσύ είπες ότι κανείς δεν πρέπει να νιώθει μόνος

Πάλι: ΠΦΦΦ! Καλά. Πάμε όλοι μαζί. Όμως περιμένετε, πάω πρώτα να φέρω τα φαναράκια με τις πυγολαμπίδες. Χρειαζόμαστε λίγο φως. Μέρα, έλα μαζί μου. Πάμε να τα φέρουμε

Τα παιδιά κοιτούν τη σκοτεινή θάλασσα και σκαρώνουν πως θα φτάσουν στη σπηλιά. Η Πάλι με τη μικρή Μέρα πηγαίνουν να φέρουν τα φαναράκια.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τα παιδιά, με φαναράκια στα χέρια, φάχνουν το χαμένο αστέρι. Πηγαίνουν προς την ρηχή σπηλιά.

Τώρα : Από δω παιδιά, πάμε.

Μετά: Φτάνουμε; Τόση ώρα περπατάμε, πονάνε τα πόδια μου.

Που: Είμαι σίγουρος είναι κάπου εδώ κοντά. Το μυρίζω.

Πάλι: Ανοησίες! Αδίκια περπατάμε. Μια χρυσαφένια βουλίτσα ήταν, που κάρηκε και έκανε βουτιά στη θάλασσα για να δροσιστεί. Δεν υπάρχει κανένας φίλος μας εδώ.

Τώρα: Σταμάτα Πάλι, τον τρομάζεις. Έλα φίλε μου, φανερώσου. Μη φοβάσαι. Ξέρω πως το νησί μας είναι κάπως διαφορετικό από το μαύρο πέπλο που κατοικείς, όμως έλα, μη φοβάσαι.

Γιατί: Αν του λες μη φοβάσαι, θα φοβάται περισσότερο στραπατσάδι!!
Θυμάσαι, τότε που είχαμε βρει εκείνα τα περιεργα κουλουριαστά ψάρια; Όσο πιο πολύ τους λέγαμε να μη φοβούνται, τόσο περισσότερο τρέχανε μακριά μας. Θέλει τρόπο. Δες εμένα! *(Αρχίζει και σφυρίζει μια μελωδία)*

Πάλι: Λοιπόν εγώ παίρνω τη Μέρα και γυρνάω πίσω. Βαρέθηκα.

Που : Τρελάθηκες Πάλι; Θα αφήσεις το φίλο μας μόνο; Εσύ ποτέ δεν θα το έκανες αυτό.

Πάλι : Μα δεν είναι κανείς εδώ! Φωνάζουμε τόση ώρα. Ίσως από την πτώση στη θάλασσα, να ήπια πολύ αλμυρό νερό και ίσως να του κόλλησε κανένας αστερίας στο λαρύγγι και να πνιγ..

Που: Σταματα. Κανένας δεν το παθαίνει αυτό στο νησί μας. Μη ξεχνάς πως φτάσαμε εδώ. Μια σαρδελιτσα κουκουλωμένη ήσουν όταν σε έβγαλα από τη θάλασσα.

Γιατί: Μήπως να του ταξουμε κάτι για να φανερώθει; Ένα λαχταριστό σοκολατένιο αμύγδαλο με πικάντικες φράουλες;

Πάλι: Και που θα τις βρούμε τις φράουλες βρε αλατοριγανόπουλο; Αφού αυτές ανθίζουν την άνοιξη, όταν βγαίνουν τα πρώτα κοχύλια από το σπίτι τους.

Μετά: Παιδιά, τρέξτε εδώ είναι. Τον είδα.

Τα παιδιά σκαρφαλώνουν πάνω στον βράχο, ο Μετά παίρνει αγκαλιά τη μέρα και την ανεβάζει στους ώμους του. Της δείχνει το αστέρι. Τα παιδιά κοιτούν τον ουρανό.

Μετα : Να τος, αυτός είναι. Τον βλέπετε; Έχει τα ίδια γυαλιστερά μάτια. Αυτός είναι, είμαι σίγουρος. Ευ! Φιλαράκο, έλα κάτω, σε περιμένει όλη η παρέα να παίξουμε χιονοσταφυλίδες.

Πάλι: Σας το είπα τζάμπα τον ψάχνουμε, έφυγε! Δεν άντεξε τις φωνές και τις φασαρίες σας. Καλά έκανες φιλαράκο! Δε σε παρεξηγώ, και γω δεν τους μπορώ αυτούς τους φαλενοφωναράδες.

Τώρα: Μα γιατί έφυγε; Καλά, καλά δεν προλάβαμε να του πούμε ένα γειά. Λέτε να μην του αρέσε η παρέα μας;

Πάλι: Δεν μας έχει ανάγκη. Δες πόσους φίλους έχει. *(Δείχνει τα υπόλοιπα αστέρια.)*

Γιατι: Ίσως είναι αλλιώτικος . Κανέννας αλλιώτικος δε θα άντεχε να ζει στο νησί μας.

Μετά : Μα τι λες ; Το νησί μας είναι το καλύτερο σπίτι όλου του γιγαντιαίου παπαρουνόκοσμου. Ποιο άλλο νησί έχει δαφνοστολισμένα σκαθάκια που τα καβαλάς και σε κάνουν βόλτα στο λιμάνι του χταποδιού;

Που: Σωστά! Ποιο άλλο νησί έχει αρωματικά κουνουπίδια;

Πάλι: Κουνούπια.

Που: Κουνουπίδια, που αντί να σε τσιμπάνε, σε γαργαλάνε στο λαιμουδάκο.

Η Γιατί αναστενάζει. Κοιτά ένα, ένα τα παιδιά, έπειτα κάθεται στο έδαφος, παίρνει μια πέτρα και προσπαθεί να ανάψει φωτιά. Η Πάλι, της φέρνει άλλη μια πέτρα και μαζί ανάβουν μια μικρή φωτιά. Τα υπόλοιπα παιδιά κάθονται τριγύρω. Στο πίσω μέρος της σπηλιάς, σχηματίζονται οι σκιές τους.

Γιατί: Να σας πω ένα μυστιό; Κάποτε τα βράδια που μαζευόμασταν εδώ και λέγαμε ιστορίες φοβόμουνα κάπως... Η θάλασσα το βράδυ παίρνει ένα περίεργο τρομακτικό χρώμα, μοιάζει με χυμό που θέλει να σε καταπιει. Δεν ξέρω τι έχει φαι, δεν ξέρω τι κρύβει στην κοιλιά της. Και φοβάμαι μήπως ξεβγάλει κανένα σαπιοδόντη καρχαρία, καμία χήνα με μεγάλα τροφαντά αυτιά, ίσως κάποιο ρινόκερο με πονοκέφαλο. Μετά είδα τον μαύρο μου εαυτό *(Δείχνει την σκιά της)* και κατάλαβα ότι δεν είμαι τόσο μικρή για να φοβάμαι. Δες πόσο μεγάλη είμαι *(Σηκώνεται και μεγαλώνει η σκιά της)* δες το χέρι μου, όταν πλησιάζει τη φωτιά γίνεται ακόμα πιο μεγάλο, λες και έχω βάλει ξύλα στους ώμους μου. Είναι σαν κουπιά. Ο μαύρος εαυτός μου, είναι ένας θαλάσσιος γίγαντας.

Πάλι: Εγω δε φοβήθηκα ποτέ *(Σηκώνεται όρθια)*

Μετά: Ψεύτρα. Τα πρώτα βράδια σε άκουγα που έκλαιγες σαν νερόβραστο μακαρονάκι μέσα στον ύπνο σου.

Πάλι: Δεν έκλαιγα. Στα φέματα το έκανα. Δοκίμαζα να δω αν μπορώ να το κάνω ακόμα.

Μετά: Ψεύτρα. Σε είδα πολλές φορές γεμάτη αλμυρές σταλίτσες στα μάτια. Έκλαιγες. Πες το. Η Πάλι Έκλαιγε, η Πάλι έκλαιγε, η Πάλι έκλαιγε.

Πάλι: Εντάξει αστακόβλακια, έκλαιγα! Όχι όμως επειδή φοβόμουν το νησί μας. Έκλαιγα επειδή ένιωθα χαρά.

Μετά: Κανείς δεν κλαίει από χαρά.

Πάλι: Εγώ κλαίω από χαρά. Όταν ήρθανε οι “αυτοί” στον κόσμο των μεγάλων και δε μας θέλανε εμάς, που ήμασταν οι “εκείνοι”, έπρεπε να φύγουμε. Ανεβήκαμε σε μια βάρια. Μικροί και μεγάλοι. Σφύριζε ο άνεμος μια περιεργή φαλμωδία. Σαν να μου έλεγε κάτι στο αυτί, κάτι σαν “αντίο σπίτι, χώρα αντίο”. Τότε, για πρώτη φορά, ένιωσα αυτό το υγρό κύμα στα μάγουλα μου. Το δάκρυ. Έκλαιγα αλλά δεν ήξερα γιατί. Δεν ήταν όπως τότε, που έπεφτα και χτυπούσα ή που μου πονούσε το δόντι. Αυτό το κλάμα ήταν κάτι άλλο. Δίπλα μου και άλλοι μικροί έκλαιγαν, αλλά και μεγάλοι. Ένας κερραυνός έπεσε, ξαφνικά, από το ταβάνι του ουρανού και η θάλασσα θύμωσε πολύ. Σκέφτηκα πως θύμωσε μαζί μου, γιατί με έβλεπε να κλαίω. Η θάλασσα μας έκανε βόλτα στο σπίτι της, και εμείς κλαίγαμε. Δεν ήταν σωστό. Την προσβάλαμε. Κάποιοι μεγάλοι γύρω μου, βούτηξαν στη θάλασσα. Άραγε ψάχνανε για κοχύλια; Μετά τι έγινε δε θυμάμαι. Ίσως κάποιο πουλί, να με πήγε βόλτα σε κάποιο λιβάδι και αποκοιμήθηκα. Όταν άνοιξα τα παραθυράκια που έχω για μάτια, είδα τον ήλιο του νησιού μας. Μου χαμογελούσε. Με καλωσορίζε στο νέο μου σπίτι. Και τότε έκλαψα από χαρά. Είναι ωραίο να σου χαμογελούν.

Μετά: Εγώ στον κόσμο των μεγάλων, ζούσα σε μια σιηνούλα. Μια πελώρια πεταλούδα ήταν το σπιτάκι μου, που με σιέπαζε με τα φτερά της. Το βράδυ κοιμόμουν στο χορτάρι και μύριζα το άρωμα του τριφυλλιού και της μέντας. Δεν ήμουν μόνος. Τριγύρω και άλλες πολλές σιηνές, πολλές πεταλούδες που κουκούλωναν μεγάλους και μικρούς σαν εμάς. Πολλούς και διαφορετικούς και πολύχρωμους. Δεν ξέρω πως έφτασα εδώ. Δε θυμάμαι. Νομίζω πως οι “άλλοι” μας βρήκαν και μας έδιωξαν με το ζόρι από κει. Δε ξέρω τι τους κάναμε. Ίσως τους ενοχλούσε που τα παιδιά, το βράδυ μαζευόμασταν και παίζαμε κρυφτό. Κάναμε φασαρία.

Μικρή Σιωπή

Ξέρω τι έγινε! Όσο οι άλλοι παίζανε κρυφτό, εγώ καβάλησα μια πεταλούδα και πέταξα πάνω στα φτερά της. Και αυτή με ξεφόρτωσε εδώ. Στο νησάκι μας!
Γελεί.

Γιατί: Φτάνει. Δε θέλω να ακούσω άλλο. Σηκωθείτε.

Τώρα: Μα κάτσε, δεν είπαμε όλοι τις ιστορίες μας.

Γιατί: Τις ξέρουμε. Όλοι κοχύλια του γιαλού είμαστε. Πάμε πίσω στο σπίτι μας τώρα. Έχει κρύο και οι πατούσες μου νύσταξαν. Θέλω να κοιμηθούμε όλοι μαζί σήμερα.

Που : Αποκλείεται. Δεν κοιμάμαι μαζί σου. Τρίζουν τα σάπια σου χαβλιοδοντάκια.

Γιατί: Σταματά. Δεν το κάνω πια αυτό. Μόνο μερικές φορές, μου ξεφεύγει, όταν κοιμάμαι βαριά.

Που: Πωωω! κατάλαβα σαν βραχνιασμένος θαλάσσιος ελέφαντας θα ακούγεσαι. Τρέξτε γρήγορα. Όποιος φτάσει τελευταίος κοιμάται μαζί σου!!! Τρέξτε.

Τα παιδιά τρέχουν γρήγορα προς τα πίσω. Η μικρή Μέρα κοιτάει τον ουρανό, χαιρετάει το αστέρι. « καληνύχτα μαμά» λέει και επιστρέφει πίσω.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στην παραλία του νησιού το επόμενο πρωί, τα παιδιά μισοκοιμούνται ακόμα στην αμμουδιά. Ρουχαλίζουν. Ο Μετά παραμιλά στον ύπνο του, φαντασιώνεται πως κνηγά έναν τεράστιο θαλάσσιο ελέφαντα. Τα υπόλοιπα παιδιά δυσανασχετούν και του πετούν πετρούλες. Ένας εκκωφαντικός θόρυβος ακούγεται από τον ουρανό. Τα παιδιά πετάγονται πάνω. Ένα αεροπλάνο διασχίζει απειλιτικά τον ορίζοντα. Η μικρή Μέρα, κουλουριάζεται και κλείνει τα αυτιά της.

Πάλι: Παιδιά ξυπνήστε! Τι είναι αυτό που πετάει; Δεν είναι κουνούπι σίγουρα.

Γιατί :Ωωωω! Κάνει πολύ θόρυβο. Μου τρυπάει τα αυτιά.

Που: Μοιάζει με γιγάντιο πουλί , αλλά δεν έχω δει ποτέ κάτι παρόμοιο. Μήπως είναι δηλητηριώδες ; eeeee! Ε! Εσύ, εκεί πάνω ψηλολέεγνα! Κατέβα κάτω αν σου βαστάει!

Μετά: Πάψε αγιαθοιέφαλε. Τρελάθηρες; Μην το προκαλείς. Μπορεί να μας επιτεθεί. Θα μας φάει ζωντανούς.

Που: Τα πουλιά τρώνε σκουλήκια, κουλουροπίθηκε! Αν ήταν έτσι, θα μας είχανε κατασπαράξει εδώ και καιρό, οι γλάροι της παραλίας.

Τώρα: Δείτε! Πλησιάζει πιο χαμηλά. Πω πω! Πόσο αστραφτερό είναι. Μοιάζει με διαμάντι του βυθού που φύτρωσε στη ράχη ενός πτερόσαυρου. Ωχ! Έρχεται προς το μέρος μας. Κρυφτείτε!

Γιατί: Τον έκανες να θυμώσει αστακόβλακα. Γιατί του είπες ότι μοιάζει με πτερόσαυρο; ΕΕΕΕΕ! Κύριε πτηνή είστε πανέμορφος! Ο πιο όμορφος άγνωστος που έχω συναντήσει. Με όμορφα μάτια και χέρια σαν λεμόνια και μια καρδιά που λάμπει σαν χρυσάφι και ασήμι μαζί.

Μετά: Που την είδες την καρδιά;

Γιατί: Πάψε τον καλοπιάνω.

Πάλι: Παιδιά τρέξτε, έρχεται προς τα πάνω μας. Γρήγορα όλοι στις καλύβες σας!

Η Πάλι παίρνει από το χέρι τη μικρή Μέρα. Τα παιδιά τρέχουν να κρυφτούν στις καλύβες τους. Το αεροπλάνο πλησιάζει χαμηλά στην αμμουδιά. Πετάει μία τηλεόραση. Φεύγει και χάνεται στον ουρανό. Τα παιδιά παρακολουθούν από τις καλύβες.

Μετά: Έφυγε;

Πάλι: Δεν ξέρω. Ίσως κάνει μπλόφα, για να μας κάνει να βγούμε και να μας αρπάξει. Άτιμο περιστέρι!

Γιατί: Περιστέρι είναι;

Πάλι: Δεν ξέρω. Πάντως είναι γκρι και χοντρό και έχει σπαστική φωνή σαν του περιστεριού.

Γιατί: Αποκλείεται. Τα περιστέρια φέρνουν την ειρήνη. Αυτό ήταν πολύ άγριο πλάσμα. Ίσως κατάπιε έναν στρατιωτικό μέρμηγκα για μεσημεριανό και εκείνος κήρυξε πόλεμο στο στομάχι του και τον αναστάτωσε. Τι λες;

Πάλι: ΟΥΦ. Γιατιξερόλα! Ας είναι ό,τι θέλει. Τουλάχιστον, δεν μας έκανε κακό.

Που: Παιδιά δείτε. Τι είναι αυτο που επιπλέει στη θάλασσα.

Τώρα: Το ξέρασε η θάλασσα;

Μετά: Όχι. Έπεσε από τον πισινό του πουλιού.

Πάλι: Κουτσουλιά! Σας το είπα ότι είναι περιστέρι!

Γιατί: Σταμάτα Πάλι! Δες πόσο περίεργο είναι αυτό το πράγμα. Είναι κάπως παράξενο. Έχει δύο κεφαίες στο κεφάλι του...;

Που: Μήπως κάποιο έντομο;

Γιατί: Πάω να δω.

Πάλι: Τρελάθηκες; Θεσ να σε τσιμπήσει; Δε θα πάει κανείς πουθενά, μέχρι να βεβαιωθούμε ότι δεν κινδυνεύουμε.

Ο Τώρα, πετιέται από την καλύβα του και τρέχει προς τη θάλασσα. Τα άλλα παιδιά τον ακολουθούν.

Πάλι: Γυρίστε πίσω! Μην το πλησιάζετε!

Τώρα: Φοβιτσοκέφαλη Πάλι! Παράτα μας. Πάμε παιδιά. Ώρα για εξερεύνηση.

Τα παιδιά πλησιάζουν την τηλεόραση. Την βγάζουν στην στεριά. Η Πάλι δειλά δειλά πλησιάζει και κείνη μαζί με την μικρή Μέρα. Τα παιδιά, αρχίζουν να εξετάζουν την τηλεόραση. Βλέπουν τις κεραίες της, τα κουμπιά της και την πρίζα.

Μετά: Έχει και ουρά... *(Κρατώντας την πρίζα)*

Που: Και αυτά εδώ... Θα έλεγα πως είναι σπυράκια, αλλά τα πατάω και δεν βγάζουν τίποτα. *(Πατά τα κουμπιά)*

Γιατί: Ίσως είναι ελιές.

Πάλι: Σωστά! Μαύρες ελιές. Έχω και γω μία στο γόνατο μου. Δες.

Τώρα: Πανάσχημη σαν εσένα.

Πάλι: Αστακόβλακα!

Μετά: Ησυχία. Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε με αυτό. Κάποιο λόγο θα είχε το περιστέρι για να μας το αφήσει εδώ.

Γιατί: Ίσως ήθελε απλά να πάει τουαλέτα.

Πάλι: Σωστά. Δεν κρατιότανε και το αμόλησε εδώ.

Μετά: Αποκλείεται. Είμαι σίγουρος. Κάτι κάνει αυτό. Αλλά τι.. *(Προσπαθεί να κουνήσει την τηλεόραση)*

Που: Έχω μια ιδέα.

Τώρα: ΩΧ...

Που: Όταν το περιστέρι, αμόλησε το μυστήριο πράγμα στη θάλασσα, αυτό επέπλεε σωστά;

Γιατί: Σωστά. Δεν κατάπτε καθόλου βυθό.

Πάλι: Ούτε βούλιαξε παρέα με τους αστερίες.

Που: Άρα, είναι κάτι, που μπορεί να δαμάσει τη θάλασσα.

Τώρα: Να τι;

Που: Να δαμάσει αστακόβλακα. Να την κολυμπήσει πως το λένε... Πως τα δελφίνια κολυμπούν και δε βουλιάζουν στον πάτο; Έτσι και αυτό.

Γιάτι: Άρα είναι ζώο της θάλασσας.

Που: Δεν είμαι σίγουρος. Έχω μια ιδέα. Ελατε μαζί μου.

Παίρνει αγκαλιά την τηλεόραση και την βάζει στα ρηχά της θάλασσας.

Γιατί: Πρόσεχε να μη σε δαγκώσει.

Που: Πάψε φοβιτσογαργαλιάρρα! Μέρα, έλα δω.

Πάλι: Που το πας το παιδί;

Που: Έχετε μου εμπιστοσύνη. Έλα Μέρα. Έλα στην αγκαλιά μου.

Ο Που παίρνει αγκαλιά τη Μέρα. Τη βάζει να καθίσει πάνω στην τηλεόραση. Τα υπόλοιπα παιδιά στέκονται γύρω της. Ο Που πιάνει την πριζα της τηλεόρασης και ξεκινά να την τραβά αργά σα να είναι μια αυτοσχέδια βάρκα.

Μετά: Ουάου! Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ αυτό.

Τώρα: Είναι τέλειο! Τώρα μπορούμε να κάνουμε βόλτα στη θάλασσα. Λες να πηγαίνει και στα πολύ βαθιά;

Γιατί: Αχ! θέλω και γω να ανέβω.

Πάλι: Και γω και γω! Που, ανέβασε με και εμένα!

Τα παιδιά αρχίζουν και μαλώνουν μεταξύ τους για το ποιος θα ανέβει πάνω στη βάρκα-τηλεόραση. Ταράζουν τα νερά της θάλασσας, πετούν νερό και αναποδογυρίζουν τη βάρκα. Η μικρή Μέρα πέφτει στη θάλασσα, τα παιδιά τη παίρνουν αγκαλιά και τη βγάζουν στη στεριά, εκείνη είναι σε σοκ. Κοιτά τον ουρανό.

Μέρα: Μαμά ξέρει.

Πάλι: Τι ξέρει η μαμα σου Μέρα;

Μέρα: Μαμά θάλασσα.

Η Μέρα βάζει τα κλάματα. Τα παιδιά την αγκαλιάζουν. Όλα μαζί λένε την προσευχή του μεγάλου Πατέρα.

Πιστεύω σε κάτι μαγικό.

Μοιάζει με όνειρο, μια καμπύλη στα χείλη μου μοιάζει.

Μεγάλε Πατέρα, εσύ, που σχηματίζεσαι τώρα στο πρόσωπο μου.

Μεγάλε Πατέρα εσύ, στόμα μου που με κάνεις να γελώ.

Πατέρα μου, χαμόγελο μου, είσαι η αγάπη και η χαρά μου μαζί.

Πάρε μου πίσω, Πατέρα, της καρδιάς μου τη θλίψη, άσε το φως μου, Πατέρα, στα μάτια να 'ρθει.

Είθε το γέλιο, στη ψυχή κάθε κοχυλιού να φωλιάσει. Και εκεί να γεράσει και με χρώμα να ντυθεί.

Μένουν αγκαλιασμένοι μέχρι να νυχτώσει και να λάμψει το πρώτο αστερι. Τα παιδιά κοιμούνται. Όταν ανοίξουν τα μάτια τους θα έχει περάσει κιόλας ένας χρόνος.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ένα χρόνο μετά, την ημέρα των γενεθλίων της Μέρας, δηλαδή της μέρας που τη βρήκανε στη στεριά, τα παιδιά ετοιμάζουν πάρτι γενεθλίων. Η Μέρα, τραγουδά όμορφες μελωδίες. Ο Που και η Πάλι, στολίζουν τα μαλλιά της Μέρας, με κοχυλένια στεφανάνια. Τα υπόλοιπα παιδιά στρώνουν γενέθλιο τραπέζι: Ένας μεγάλος βράχος στη μέση, κορμοί δέντρων για καρέκλες, γιρλάντες με λουλούδια, διάφορα όστρακα για μαγειρικά σκεύη. Μία μπάλα με πυρολαμπίδες φωτίζει το "τραπέζι". Τα παιδιά τραγουδούν εν χορώ

Τα χρόνια αν και πέρασαν,

Δεν άλλαξες πολύ.

Είσαι μικρή και ντροπαλή.

Σαν πιγκουίνος στη σκεπή,

Είσαι αλλόκοτη, διαφορετική.

Δε μοιάζουμε μα ξέρεις,
Τι θα πει να σε φωνάζουν ξένο.
Σαν βότσαλο που έπεσε,
Μονάχο του στη σούπα.
Σα βάτραχος που ράγισε
Την φτερούγα του, στου ποταμιού το δοιάρι.

Πάλι: Στοπππ! Ποιος είχε την ιδέα να τραγουδήσουμε αυτό το ελεεινό τραγούδι;

Γιατί: Εγώ! Γιατί ποιο είναι το πρόβλημα;

Πάλι: Οι στίχοι δεν έχουν απολύτως καμία συνοχή. Είναι απαράδεκτο αυτό το τραγούδι.

Γιατί: Τώρα ξαφνικά σε πείραξε; Τόσους αιώνες γιατί δεν μας είπες τίποτα;

Πάλι: Τώρα μεγάλωσα και έχω άλλο κριτήριο.

Γιατί: Μωρ' τι μας λες δελφινόμπούμπουνα!

Τώρα: Ε, κορίτσια. Αρκετά! Μη μαλώνετε πάλι. Είναι τα γενέθλια της Μέρας σήμερα. Είναι κρίμα να της καταστρέψουμε τη γιορτή.

Μετά: Αχ. Κοίτα την. Μια μικρή κοιτομπουκίτσα, που μεγάλωσε και έγινε θαλάσσια κοιτούλα.

Που: Πως μιλάς έτσι για μια κυρία; Ή μάλλον για μια δεσποινίς. Η δεσποινίδα, είναι ένα ονειρεμένο σαλάχι με ροδοκόκκινα μάγουλα.

Γιατί: Αστακόβλακες! Η Πάλι, είναι η πιο όμορφη καρδερίνα του γυαλού. Η πιο γλυκιιά σαυρούλα.

Πάλι: Με τόσα κομπλιμέντα, νομίζω, θα την κάνετε να ντραπεί... Αχ! μικρή μου πεσκανδρίτσα, σε θυμάμαι τυλιγμένη σα κάμπια μέσα στο κουκουλάκι σου, όταν σε βρήκαμε στην αμμουδιά... Πέρασε ένας χρόνος και παρέμεινες μια... μια... Μια κάμπια με πανέμορφες βλεφαρίδες και μαλλιά φλογερά σαν άνθη!

Γιατί: Θα ήταν ευγενικό εκ μέρους σου, να την παρομοιάζεις τουλάχιστον με πεταλούδα!

Πάλι: Κοινοτυπίες! Τι ανάγκη έχει η Μέρα μας από αυτές! Έλα καλή μου. Ανέβα πάνω στο βράχο. Ήρθε η ώρα να κάνεις την ευχή σου.

Η Μέρα κοιτά τα παιδιά 'και χαμογελά. Ανεβαίνει πάνω στο βράχο. Κλείνει τα μάτια. Τα παιδιά φωνάζουν "ευχή ευχή ευχή" Η Μέρα ανοίγει τα μάτια. Κοιτά τη θάλασσα.

Μέρα : Εύχομαι να εξαφανιστούν τα σύνορα.

Τώρα: Να εξαφανιστούν τα σύνορα έξοχα! Δηλαδή;

Πάλι:: Τι είναι το σύνορο;

Μετα: Κάτι ιατρικό σίγουρα.. Σύνορος, ορός και πάει λέγοντας.

Μέρα: Θα σας πω. Ακούστε.

Τα παιδιά κάνουν ένα κύκλο γύρω από τη Μέρα. Την ακούνε με προσοχή

Τους τελευταίους αιώνες, βλέπω στον ύπνο μου ένα πολύ παράξενο όνειρο.

Που: Ε, και λοιπόν; Εγώ να δεις, τι όνειρα βλέπω: Ότι με κυνηγά μια θαλάσσια κατσαρίδα, ότι μου ξεσκονίζει τη μύτη ένας ιπτάμενος μπαμπούνος, ότι από τα μαλλιά μου, βγαίνουν χρωματιστές μέδουσες με φουσκάλες, ότι...

Γιατί: Πάψε Που! Μέρα συνέχισε, πες μας.

Μέρα: Να... Τα βράδια, έρχεται στον ύπνο μου, ένα μεγάλο φως και μου ψιθυρίζει περιέργες κουβέντες.

Πάλι: Και όταν σου μιλάει, δεν σε τυφλώνει από το πολύ φως;

Μετά: Αφού είναι όνειρο καραβιδόσαχλαμάρα!

Μέρα: Το φως έρχεται στον ύπνο μου, παίρνει διάφορα σχήματα. Άλλες φορές μοιάζει με δάσος, άλλες φορές μοιάζει με ένα πελώριο σπίτι και κάποιες φορές μοιάζει με...

Που: Μοιάζει με χελώνα μήπως;

Πάλι: Που κολλάει η χελώνα αστακόβλακα.

Που: Πάντα ήθελα να δω μια χελώνα στον ύπνο μου. Άραγε στο όνειρο περπατά τόσο αργά, όσο και στην πραγματικότητα;

Μέρα: Μοιάζει με ένα μεγάλο νησί σαν και το δικό μας, αλλά ακόμα πιο μεγάλο... Είναι σαν πολλά νησιά μαζί.

Τώρα: Σαν κολιέ με νησιά δηλαδή

Πάλι: Πολλά νησιά μαζί.. Περιέργο. Υπάρχουν και άλλα νησιά δηλαδή;

Μέρα: Είναι πάρα πολλά. Το ένα δίπλα στο άλλο, σα δοντάκια αρκούδας που σχηματίζουν κορυφούλες. Πουλιά, πετούν στον αέρα και ρίχνουν μεταξωτές

κορδέλες ανάμεσα στα νησιά. Έτσι το ένα νησί, χωρίζεται από το άλλο, με μια νοητή γραμμή. Αυτά είναι τα σύνορα.

Γιατί: Άρα τα σύνορα είναι κορδέλες; Άρα στα μαλλιά μας φοράμε σύνορα;

Μέρα: Όχι, μόνο στο όνειρο είναι έτσι. Τα σύνορα χωρίζουν τα νησιά μεταξύ τους. Άλλες φορές στέκονται ακίνητα σα νεκρά φίδια αλλά μερικές φορές τους πιάνει μια περιέργεια και θέλουν να κινηθούν.

Πάλι: Δηλαδή;

Μέρα: Θέλουν να φύγουν από τη θέση τους. Θέλουν να μετακινηθούν, να πάνε πιο πάνω ή πιο κάτω ή πιο δεξιά ή αριστερά.

Τώρα: Μάλλον πιάστηκαν να κάθονται στο ίδιο μέρος συνέχεια.

Μέρα: Ναι, αλλά όταν κινούνται τα σύνορα, τότε αλλάζει το μέγεθος των νησιών. Κάποιο, που είναι ήδη μεγάλο, πηγαίνει και κολλάει στο διπλανό του και μεγαλώνει ακόμα περισσότερο, ενώ το άλλο μικραίνει. Να, δείτε.

Η Μέρα, βγάζει δύο κορδέλες από τα μαλλιά της και εξηγεί στα παιδιά πως αλλάζουν μέγεθος τα σύνορα, ανάλογα με τη μετακίνηση της κορδέλας.

Πάλι: Πω! μπέρδεμα.

Γιατί: Εγώ το παθαίνω αυτό με την κουβέρτα. Όταν κοιμάμαι με τον Που, τραβάει όλη την κουβέρτα στη μεριά του και σε μένα δε μένει τίποτα. Παραβιάζει τα σύνορα μου!

Μέρα: Λίγο πριν ξυπνήσω, χθες το βράδυ, το φως ήρθε πάλι στον ύπνο μου, με προειδοποίησε πως αυτό που γίνεται με τα σύνορα έχει εξαγριώσει πολύ τον κόσμο των μεγάλων. Θυμώνουν, μαλώνουν μεταξύ τους.

Τώρα: Κλασικοί μεγάλοι! Τι να τους πεις.

Μέρα: Τα πράγματα είναι επικίνδυνα. Ο ένας προσπαθεί, να καταπιεί το σύνορο του άλλου. Τα πουλιά πετούν αναστατωμένα στον ουρανό, ρίχνοντας τους κλαδιά, προσπαθώντας να τους χωρίσουν, μα εκείνοι δεν ακούνε κανένα. Ρίχνονται στις φασαρίες και οι μεταξωτές κορδέλες παίρνουν φωτιά.

Γιατί: Άρα καίγονται τα σύνορα;

Μέρα: Ναι. Και τα νησιά παύουν να είναι νησάκια και μετατρέπονται σε μικροσκοπικές πετρούλες, αφυδατωμένες χωρίς ίχνος ζωής επάνω τους. Τα δάση καίγονται, από φονικούς εμετούς φωτιάς που ξεσπούν και κατασπαράζουν οτιδήποτε ζωντανό. Οι μεγάλοι βρίσκονται σε σύγχυση. Πολύ φοβάμαι ότι σε λίγο θα φαγωθούνε μεταξύ τους.

Γιατί: Τρώνε οι άνθρωποι τους ανθρώπους;

Πάλι: Σαν τον ήλιο και το φεγγάρι. Πάντα πίστευα ότι ο ήλιος και το φεγγάρι μαλώνουν, για το ποιος θα κάτσει πιο πολλές ώρες στο πέπλο. Το καλοκαίρι νικάει ο ήλιος, το χειμώνα το φεγγάρι.

Μέρα: Σιεφτόμουν...

Που: Τι πράμα;

Μέρα: Να δοκιμάσουμε, να εξαφανίσουμε τα σύνορα.

Που: Τρελάθηκες;

Τώρα: Τι δουλειά έχουμε εμείς με αυτά;

Μετά: Αυτά ανήκουν στον κόσμο των μεγάλων. Εμείς δε θέλουμε καμία σχέση μαζί τους. Ξεχνάς πως μας φέρθηκαν;

Μέρα: Φυσικά και όχι. Αλλά, αν τους φερθούμε όπως μας φέρθηκαν, αν δεν τους βοηθήσουμε, ο κόσμος τους θα σταματήσει να υπάρχει.

Γιατί: Και πολύ καλά θα κάνει. Τι να τον κάνεις έναν κόσμο, που το μόνο που ξέρει να κάνει, είναι να σπέρνει πικρές θάλασσες στα μάτια σου; Εγώ θέλω να γελώ. Οι μεγάλοι δε θέλουν. Ή δε μπορούν. Ή δεν τους αφήνει κάποιος. Λυπάμαι Μέρα. Μην με υπολογίζεις στο σχέδιο σου.

Μέρα: Γιατί φίλε μου, άκου με. Ξέρω πως κατά βάθος νοιάζεσαι. Εσύ, έχεις λουλούδια στην καρδιά σου, που δεν πρόλαβαν να μολυνθούν από την κάψα του σκότους. Είσαι το πολύτιμο μου μαργαριτάρι. Ξέρω πως μαζί, μπορούμε να κολυμπήσουμε όλη τη θάλασσα, να καρβαλήσουμε άγρια πουλιά, να σκαρφαλώσουμε στο πιο ψηλό δέντρο και να βουτήξουμε στο γρασίδι. Μαζί σου δε φοβάμαι. Χωρίς εσένα δεν υπάρχω Γιατί.

Γιατί: Μην προσπαθείς να με κάνεις να λυγήσω. Εμείς έχουμε το δικό μας νησί και είμαστε χαρούμενοι και ευτυχημένοι. Δε θέλουμε να πάμε πουθενά. Έτσι δεν είναι παιδιά;

Πάλι: Ίσως θα μας έκανε καλό να φύγαμε για λίγο.

Γιατί: Τι εννοείς;

Πάλι: Μπορούμε να κάνουμε νέους φίλους. Ίσως να υπάρχουν εδώ γύρω, άλλα νησιά, που να έχουν παιδιά σαν εμάς. Μπορεί να χρειάζονται τη βοήθεια μας. Μπορούμε να τα βοηθήσουμε να αποδράσουν από τον κόσμο των μεγάλων και να τα φέρουμε εδώ.

Γιατί: Εμάς δε μας έφερε κανείς εδώ. Μόνοι μας ήρθαμε.

Μέρα: Ή απλώς χαθήκαμε στη θάλασσα. Τι σημασία έχει; Σημασία έχει, πως ο κόσμος εκεί έξω μας χρειάζεται. Θα κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια ή θα τους βοηθήσουμε;

Πάλι: Σιεφτείτε, αν βρούμε και άλλα παιδιά, θα μπορούμε να παίζουμε νέα παιχνίδια. Μπορούμε να μαζευτούμε όλοι μαζί και να παίζουμε καρραβιδοπόλεμο ή να κεντήσουμε μαργαριταρένια παπλώματα και να κάνουμε πικ νικ στη θάλασσα...

Γιατί: Βαρεθήκατε το νησί μας;

Πάλι: Όχι βέβαια! Αλλά... Οι άλλοι, τι έχετε να πείτε;

Που : Νόμιζα πως ήμασταν ευτυχισμένοι εδώ.

Μέρα: Είμαστε Που. Φυσικά και είμαστε. Όμως πρέπει επιτέλους να δούμε τι υπάρχει πέρα από...

Που: Το ήξερα πως θες να φύγεις από το νησί.

Μέρα: Όχι βέβαια. Φυσικά και δε θέλω. Εσείς είστε η οικογένεια μου. Όμως, ίσως γύρω μας, να υπάρχουν παιδιά που χρειάζονται βοήθεια, ίσως είναι μόνα τους, εγκλωβισμένα στον κόσμο των μεγάλων...

Που: Δεν έπρεπε να σε δεχτούμε στην παρέα μας ποτέ.

Πάλι: Τι είναι αυτά που λες Που! Το παρατραβάς.

Μέρα: Άστον δε πειράζει. Το ήξερα ότι δε θα με καταλάβει.

Που: Εσύ και οι παράξενες ιδέες σου! Νομίζεις πως είσαι δυνατή, νομίζεις πως θα αλλάξεις τον κόσμο, μα ο κόσμος δε σε χρειάζεται. Για αυτό σε έστειλε σε αυτό το νησί. Ο κόσμος, τον οποίον προσπαθείς να σώσεις, δε νοιάζεται για σένα. Φεύγει

Τα παιδιά κοιτιούνται έντονα η Μέρα φεύγει. Τα παιδιά που μένουν πίσω δοκιμάζουν να ανάψουν μια μικρή φωτιά.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Το ίδιο βράδυ τα παιδιά τρώνε γύρω από τη φωτιά. Ο Που δε μιλά σε κανένα, η Μέρα κολυμπά μόνη στη θάλασσα.

Μετά: Μακαρονάδα με φύκια και τυρί φώκιας, το αγαπημένο μου.

Πάλι: Μάσα καλά Μετά, θα πνιγείς.

Γιατί: Πεντανόστιμο τορτελίνο κοχυλίνο! Μιαμ!

Μετά: Που, δοκίμασε. Θα σου αρέσει.

Που: Δεν έχω όρεξη. Ευχαριστώ.

Τώρα: Η Μέρα δε θα φάει;

Πάλι: Είναι εδώ και ώρες στη θάλασσα. Μάλλον δεν πεινάει.

Μετά: Ίσως ψάχνει τρόπους να αποδράσει.

Πάλι: Τι είναι αυτά που λες, Μετά. Μια ιδέα είχε. Δε θέλει να μας εγκαταλείψει.

Που: Να μας αφήσει θέλει.

Πάλι: Την έχεις παρεξηγήσει. Πόσες φορές αναρωτηθήκαμε τι υπάρχει πέρα από δω. Πόσες φορές σκεφτήκαμε να καβαλήσουμε τις φώκιες και να περάσουμε απέναντι από τη θάλασσα;

Που: Ναι, αλλά κανείς ποτέ δεν τόλμησε να το κάνει.

Πάλι: Ίσως υπάρχουν παιδιά γύρω μας. Η Μέρα έχει δίκιο.

Που: Είστε προδοτρίες

Πάλι: Θα σου άρεσε να είσαι μόνος και αβοήθητος σε κάποιο νησί ; Να μην έχεις ούτε μια γαρίδα να ανταλλάξεις μια κουβέντα;

Που: Κάντε ό,τι θέλετε. Φύγετε και πηγαίνετε να βρείτε νέους φίλους.

Πάλι: Να βοηθήσουμε θέλουμε Που.

Που: Όχι δε θέλετε να βοηθήσετε. Ψάχνετε τρόπο να φύγετε. Αυτή είναι η αλήθεια. Θέλετε να βρείτε τον κανονικό κόσμο.

Τώρα: Τι είναι ο κανονικός κόσμος

Που: Έλα τώρα, Τώρα! Όλοι ξέρουμε ότι δε φυτρώσαμε εδώ. Η θάλασσα μας ξέβρασε κάποια μέρα, πριν χιλιάδες αιώνες. Κανείς δε ξέρει από που ήρθε.

Τώρα: Ξέρουμε ότι ήμασταν μέσα σε βάρκες.

Πάλι: Και είχαμε τους γονείς μας μαζί. Ο μπαμπάς και η μαμά, μας κρατούσαν το χέρι.

Μετά: Ύστερα όλα σκοτεινίασαν και χαθήκαμε μέσα στη βροχή.

Πάλι: Μπορεί να μη ξέρουμε το λόγο για τον οποίο βρεθήκαμε εδώ, έχουμε όμως ο ένας τον άλλο. Και αυτό είναι το σημαντικότερο.

Γιατί: Θα μείνουμε για πάντα, η συμμορία των κοχυλιών. Δώσαμε υπόσχεση το βράδυ του μεθυσμένου πεφταστεριού. Όταν έπεσε το πρώτο αστέρι, εμείς κλείσαμε τα μάτια και ευχηθήκαμε να μείνουμε για πάντα φίλοι. Εδώ.

Που: Και τώρα, αυτή την υπόσχεση, θέλετε να τη χαλάσετε. Δε καταλαβαίνετε πως ο κόσμος... Ο κόσμος μακριά από εδώ είναι ένα άγριο χταπόδι. Ένα τέρας, που θέλει να μας καταπιεί σαν να μαστέ ένα μικρό και αβοήθητο κουκουτσάκι.

Πάλι: Ίσως να υπάρχει καλοσύνη κάπου μακριά.

Που: Αν υπήρχε ο καλοσύνη δε θα χανόμασταν.

Πάλι: Χαθήκαμε για να βρεθούμε.

Που: Αν τα κοχύλια, είχαν καλή ψυχή, δε θα επέτρεπαν στη θάλασσα να καταπίνει τα ψάρια. Αλλά δεν υπάρχει καλοσύνη. Δεν υπάρχουν ευτυχισμένα ψάρια που κολυμπούν ανέμελα. Υπάρχουν εχθρικά δίχτυα και γιγάντια καράβια που καταπίνουν καθετί μικρό και μεγάλο που κολυμπά. Υπάρχουν γιγάντια σκάφη που ξερνούν ένα μαύρο υγρό που μολύνει το νερό. Τα δάκρυα της καρραβίδες που έχασε το μωρό της στα μολυσμένα νερά, δεν έφτασαν για να ξεπλένουν τη βρωμιά που απλώνεται στη θάλασσα.

Ο Που φεύγει. Η Μέρα επιστρέφει από τη θάλασσα τα παιδιά ξαπλώνουν μαζί και προσεύχονται στην καλοσύνη.

Ίσως κάνω λάθος,

Μα θέλω να σε βρω.

Ίσως κάνω λάθος

Και ίσως να χαθώ.

Δεν ξέρω αν υπάρχουν

Που είσαι, που κοιτάς.

Δεν ξέρω αν με ακούς

Ή αν με αγαπάς.

Εδώ που μόνος έμεινα,

Ο κόσμος είν' καλός.

Εδώ που μόνος έμεινα

Σκέφτομαι συνεχώς,

Πως πίσω από τη θάλασσα,
Ζει μια αγκαλιά,
Που δε με ξέρει, δε με νιώθει
κι όμως στα μάτια με κοιτά.
Μεταξωτές κορδέλες τα σύνορα
όλης της γης,
μεταξωτές κορδέλες
θα ανάψουμε εμείς.
Και μια βουτιά στο πέλαγος
θα με φέρει εκεί,
που όλα μοιάζουν με όνειρο
που η αγάπη κατοικεί.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Το επόμενο πρωί τα παιδιά στέκονται μπροστά στη θάλασσα. Φοράνε σακίδια φτιαγμένα από καλάμια. Είναι έτοιμα να φύγουν. Ο Που μένει πίσω και τους κοιτάει.

Μέρα: Ήρθε η ώρα. Είστε έτοιμοι.

Πάλι: Έτσι νομίζω. Που, είσαι σίγουρος ότι δε θες να έρθεις.

Δεν απαντά και τους γυρνά την πλάτη. Ο Μετά βάζει τα κλάματα.

Μετά: Θα μου λείψεις φίλε.

Τώρα: Ελάτε παιδιά, Πιαστείτε χέρι, χέρι και με το τρία, θα πέσουμε μαζί στη θάλασσα και θα κολυμπήσουμε όσο πιο βαθιά μπορούμε.

Μέρα: Όπως το σχεδιάσαμε: Κολυπάμε μέχρι τον πρώτο βράχο, σταματάμε για ξεκούραση και έπειτα συνεχίζουμε μέχρι τον επόμενο. Αν μας πιάσει το σιοτάδι, θα σταματήσουμε στην πρώτη στεριά που θα συναντήσουμε. Πρέπει να κολυπάμε ο ένας δίπλα στον άλλον και να προσέχουμε πολύ. Δεν ξέρουμε τι κρύβει ο βυθός.

Πάλι: Φοβάμαι.

Μετά: Όχι Πάλι. Μην κάνεις πίσω τώρα. Θυμήσου όλα όσα είπαμε, εντάξει;

Μέρα: Με το ένα

Τα παιδιά κλείνουν τα μάτια τους.

Μέρα: Με το δύο

Τα παιδιά πιάνουν με το ένα χέρι τη μύτη τους.

Που: Περιμένετε!

Πάλι: Τι έγινε Που;

Τώρα: Το μετάνιωσες και θες να έρθεις μαζί μας!;

Που: Έχω να σας δώσω κάτι.

Ο Που βγάζει από την τσέπη του μια χούφτα κοχύλια, τα μοιράζει στα παιδιά.

Που: Η συμμορία των κοχυλιών. Τα είχαμε μαζέψει εκείνο το βράδυ, που η Μέρα αρρώστησε βαριά θυμάστε;

Πάλι: Είχαμε ορμιστεί πως αν γίνει καλά η Μέρα, δε θα χωριστούμε ποτέ.

Τώρα: Δώσαμε τα ονόματά μας στα κοχύλια.

Μετά: Και το πιο όμορφο το κρατήσαμε για τη Μέρα.

Γιατί: Κι όταν έγινε καλά η Μέρα, της το χαρίσαμε και όλοι μαζί τραγουδούσαμε κάτω από των αστεριών τον ήλιο.

Μέρα: *Τραγουδάει:* Έχω εσένα. Έχεις εμένα. Μια συμμορία μυστική. Έχω εσένα, έχεις εμένα και σαν κοχύλι στον αστεριών τον ήλιο κολυμπώ και όριο αιώνιο σου δίνω πως ποτέ δε σε ξεχνώ.

Γελάνε όλοι μαζί και αγκαλιάζονται.

Που: Μη φύγετε.

Μέρα: Έλα μαζί μας.

Ο Που σπάει τη μεγάλη αγκαλιά, κάνει ένα βήμα πίσω. Τα παιδιά πιάνονται ξανά χέρι, χέρι. Μετρούν ένα, δύο, και στο τρία παίρνουν αγκαλιά τον Που και πέφτουν όλοι μαζί στη θάλασσα. Στη βουτιά τους ακούγονται γέλια, χιλιάδες πυγολαμπίδες σκορπίζουν στον ουρανό. Ακούγεται η φωνή του Που “αφήστε με κάτω” Σε λίγο τα παιδιά βγάζουν τα κεφάλια τους στην επιφάνεια και συνεχίζουν να κολυμπούν.

Που: Γιατί με πήρατε μαζί σας. Αφήστε με να πάω πίσωω!

Πάλι: Σιγά μη σε αφήναμε μόνο αστακόβλακα.

Γιατί: Για να κάθεται να κλαίει μόνος, σαν τον πισινό της νυφίτσας, τα βράδια; Σίγουρα θα το μετάνιωνες και θα ήθελες να έρθεις μαζί μας.

Που: Είστε σαυρακοφονιάδες. Φτου. Ήπια νερό. Σιχάινομαι το νερό της θάλασσας.

Πάλι: Ναι, όταν κολυμπάς σαν το θαλάσσιο σκαθάρι, καλά είναι.

Μέρα: Παιδιά πρέπει να είμαστε φρόνιμοι. Δεν ξέρουμε που πάμε. Κολυμπάτε ήρεμα, ο ένας δίπλα στον άλλον.

Τώρα: Άουτς!!

Όλοι: Τι έγινε;;;;

Τώρα: Τίποτα. Νόμιζα ότι με δάγκωσε ένα ψαράκι.

Πάλι: Με κατατρόμαξες αστακόβλακα.

Τώρα: Αουτςσς!

Γιατί: Τι έγινε πάλι!

Τώρα: Με δάγκωσε μια καραβίδα. Το νιώθω. Άουτς το ποδαράκι μου πονάω. Καταραμένη λαίμαργη καραβιδίτσα, το ποδαράκι μου λιμπίστηρες για σουβλάκι.

Πάλι: Γιατί λες ψέματα βρε φοβιτσιάρη; Μια χαρά είναι το πόδι σου, αφού το βλέπω.

Μέρα: Παιδιά, δείτε! τι είναι αυτό;

Γιατί: Μοιάζει με γιγάντιο θαλάσσιο ελέφαντα.

Τώρα: Ιπποπόταμος με γοβάκια και πελώρια στρουνθουκαμιστική κοιλιά.

Πάλι: Μοιάζει σαν... Σαν.. Δεν ξέρω σαν τι!

Μέρα: Παιδιά, δείτε κάποιος βγαίνει. Κρυφτείτε πίσω από το βράχο.

Τα παιδιά κρύβονται πίσω από ένα βράχο μέσα στη θάλασσα. Ένα τεράστιο πλοίο περνά από δίπλα τους. Τα παιδιά κρύβονται ακόμα καλύτερα. Σκιές γιγάντιων ανθρώπων εμφανίζονται πάνω στο πλοίο. Είναι τρομακτικοί, φαίνονται βίαιοι και νευρικοί. Το καράβι απομακρύνεται, τα παιδιά ανεβαίνουν πάνω στο βράχο και το κοιτάνε από μακριά.

Γιατί: Μα τι τεράστιο ψάρι ήταν αυτό;

Πάλι: Σας το είπα ότι δε κινδυνεύουμε. Κανείς δε μπορεί να πειράξει τη συμμορία μας!

Τώρα: Ναι καλά. Ευτυχώς που κρυφτήκαμε, αλλιώς δε ξέρεις τι θα μας έκαναν αυτά τα βρωμερά σαλάχια.

Μετά: Τελικά αυτός ο κόσμος κρύβει πολλά περίεργα πλάσματα.

Που: Εγώ σας τα έλεγα να καθίσουμε στο νησάκι μας.

Μέρα: Παιδιά, ίσως πρέπει να γυρίσουμε πίσω.

Που: Τι λες βρε σουπιά μου!! Κάναμε τόση ιστορία για να φύγουμε, μαλώσαμε, κινδυνέψαμε, κολυμπήσαμε, μας τσίμπησαν τσούχτρες

Τώρα: Καραβίδες.

Που: Μας τσίμπησαν καραβίδες και όλα αυτά για να μας πεις να γυρίσουμε πίσω; Όχι. Δεν το δέχομαι! Θα κολυμπήσουμε όλο τον ωκεανό, θα καταπιούμε όλη την πελώρια θάλασσα, μέχρι να δούμε αν κάποιος χρειάζεται τη βοήθεια μας.

Πάλι: Μέρα είσαι καλά; Εσύ επέμενες να φύγουμε, τι σε έπιασε ξαφνικά.

Μέρα: Τίποτα απλά... Δείτε. Δείχνει μια τεράστια πληγή στο χέρι της.

Πάλι: Τι είναι αυτό. Σε δάγκωσε θαλασσόσκυλο;

Τώρα: Ω! Μέρα εσύ αιμορραγείς. Τρέχει χυμός φράουλα. Τι θα κάνουμε, χρειαζόμαστε βοήθεια.

Μετά: Η πληγή. Η Μέρα αρρώστησε ξανά.

Μέρα: Είναι η ίδια που είχα και τότε.

Πάλι: Την είχες και τότε που σε βρήκαμε στην παραλία. Σε φροντίσαμε και σε λίγες μέρες είχε κλείσει. Τι έγινε και άνοιξε ξανά; Φοβήθηκες από κάτι;

Που: Παιδιά αρκετά. Ελάτε, πρέπει να βοηθήσουμε τη Μέρα. Πάλι, φέρε μερικές πετρούλες και συ Μετά, κόψε φύκια από δω, από τα ρηχά. Μέρα, δώσε μου το χέρι σου, μη φοβάσαι.

Ο Που περιποιείται την πληγή της Μέρας, όλα τα παιδιά βοηθούν. Έπειτα πιάνονται ξανά χέρι, χέρι και γυρνάνε πίσω στο νησί. Όταν φτάσουν στην παραλία έχει κιόλας νυχτώσει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Τα παιδιά επιστρέφουν στην παραλία εξουθενωμένα. Μια έκπληξη τους περιμένει στην ακτή.

Πάλι: Είμαι μια πεθαμένη κάμπια από κούραση.

Γιατί: Υπομονή. Μόλις ξεκουραστούμε θα γίνεις μια όμορφη πεταλούδα.

Που: Γκρινιάρες γαριδομακαρανάδες!

Τώρα: Μέρα, είσαι καλύτερα;

Μέρα: Ναι δεν πονάω πια. Ο χυμός σταμάτησε να τρέχει. Παιδιά σας ευχαριστώ για όλα. Είστε τα καλύτερα αστεριάκια του βυθού.

Τώρα: Παιδιά τι είναι αυτό;

Που: ΩΧ! πάλι θα ήρθανε τα περιστέρια, ποιος ξέρει τι κουτσουλίες μας άφησαν πάλι.

Πάλι: Πάμε πιο κοντά να δούμε.

Που: Με προσοχή! Μπορεί να είναι κάποιο μυστήριο καλαμαράκι με κεφάλι νυχτερίδας!

Τα παιδιά πλησιάζουν, βρίσκουν μια γιγάντια μπάλα που καθρεφτίζονται τα πρόσωπα τους.

Μέρα: Τι είναι αυτό;

Μετά: Ένα μεγάλο πορτοκάλι; Μία μύτη αλεπούς;

Πάλι: Είναι ένα τέλειο παιχνίδι. Πολύ καλύτερο από τις ξενέρωτες καρύδες. Τώρα, κλότσαα.

Τώρα: Όχι, όχι μπορεί να σπάσει. Δεν κάνει.

Γιατί: Παιδιά, βλέπετε και σεις τον εαυτό σας;

Που: Μα φυσικά είμαι κούκλος.

Μέρα: Είσαι αστακόβλακας. Αλλά, γιατί να υπάρχει κάτι τέτοιο στο νησί;

Μετά: Μήπως την άφησε ο γιγάντιος ιπποπόταμος, που είδαμε πριν στη θάλασσα.

Τώρα: Αποκλείεται. Δείτε κάτι... κάτι γράφει. Πλησιάστε.

Πάλι: Έχει και σιοιινιά. Μα τι είναι αυτό. Τόσο παράξενο παιχνίδι.

Που: Τράβα το κορδόνι, Πάλι

Πάλι: Τράβα το εσύ.

Που : Βρε τράβα το.

Πάλι: Και αν βγει κανένα σκυλόφαρο

Που: ΠΦΦΦ! φοβιτσοκουνέλα. Ελάτε ας το κάνουμε όλοι μαζί.

Τα παιδιά τραβάνε μαζί το σκοινί, Μια τεράστια φωτεινή μπάλα υψώνεται στον αέρα τα παιδιά την κοιτούν με θαυμασμό. Μοιάζει με φως και ελπίδα μαζί. Στη μπάλα καθρεπτίζονται τα πρόσωπα των παιδιών χαμογελαστά.

Μέρα: Ξέρω τι είναι!

Πάλι: Εμείς.

Τώρα: Τι εμείς;

Πάλι: Εμείς είμαστε η ελπίδα.

Μέρα: Και η καλοσύνη που ψάχνουμε, εμείς είμαστε. Δείτε *(Δείχνει το χαμόγελο τους πάνω στον καθρέφτη της μπάλας)*

Που: Επιμένω πως είμαι κούκλος!

Όλοι: Αστακόβλακα!

Μετά: Και ο κόσμος; Δε θα πάμε να τον σώσουμε;

Μέρα: Δε χρειάζεται. Είναι ήδη εδώ.

Η Μέρα, δείχνει το κοινό. Πλησιάζει και τους απευθύνεται.

Μέρα: Εσείς είστε η ελπίδα παιδιά!

Πλησιάζουν και τα υπόλοιπα παιδιά.

Πάλι: Μαζί μπορούμε να σώσουμε τον κόσμο.

Μετά: Αν έχουμε αγάπη στην καρδιά.

Που: Δε βλέπω σε σας χρώμα, ταυτότητες, έθνη δε βλέπω.

Γιατί: Μόνο χαμόγελα βλέπω.

Τώρα: Αν έχουμε αγάπη στην καρδιά,

Μέρα: Μαζί θα εξαφανίσουμε τα σύνορα.

Τα παιδιά τραγουδούν μαζί χαρούμενα

Εγώ, εγώ και συ είμαστε η ελπίδα.

Εγώ, εγώ και συ μικρή μου καραβίδα.

Μαζί, μπορούμε να κολυμπάμε,

Μαζί, να παίζουμε και να γελάμε.

Τι κι αν έπεσα στη θάλασσα,
Πάλι συνεχίζω και ονειρεύομαι.
Τι κι αν έπεσα στη θάλασσα,
Μπορώ μαθαίνω και πορεύομαι.
Μετά, μην αργήσεις το χέρι μου να κρατήσεις!
Το Που, θα πάμε δεν ξέρω μα Τώρα, Τώρα δε φοβάμαι.
Τώρα μαζί σου κολυμπάμε και Πάλι , και Μετά θα στο πω,
Πως την ελπίδα, την ελπίδα φτιάχνω εγώ, Γιατί, Γιατί σε όλη τη γη,
Υπάρχει η Μέρα, των παιδιών η Μέρα η χρυσή που ο κόσμος
θα γεμίσει με στολίδια στο βυθό μιας συμμορίας μυστικής.

Τα φώτα σβήνουν αργά. Τα παιδιά τρέχουν και βουτούν στη θάλασσα. Μόνο γέλια ακούγονται. Ένα πλατς ακούγεται.

Μέρα: Παιδιά! Δείτε κάτι ξέβρασε η θάλασσα.

Τέλος.